

крилатия му другар. От време на време то надаваше весели писъци, след това избухваше в радостен смях. Птицата кълвеше от малката му длан зрънца храна, разперяше криле, кацваше по раменете му, чистеше с човка перата си, след това момиченцето я взимаше в ръцете си, прискаше я до себе си и я залюляваше в приспивна песен.

Нещо задуши гърлото на Анна. Тя се спусна, сграби вбуен, страстен порив хубавото дете, обсипа го с едри сълзи и многобройни целувки.

Елена изгледа уплашено майка си, после се усмихна.

— Ще ми купиш ли от плата, който не изгара?

— Да, всичко ще ти купя, всичко... — и царицата притискаше в пламенна бол детето до гърдите си.

Още малко оставаше и тя трябваше да се раздели с невръстното момиче. Тъй някога я бяха отделили от Елисавета, когато сестра ѝ трябваше да замине за новата си родина Тюрингия. Наистина, цар Иоан Асен щеше да бъде настойник на малолитния съпруг Бодуен, ала колко кратки бяха понякога приятелствата между държавите. Въпросът за коронясването на Асена в Константиновград и настаняването му във Влахерна — все още не бе разрешен. И нейната дъщеря можеше да стане жертва заблагото на родината.

Руменото момиченце, с тъмни очи и нос като баща си, отправи очуден взор към майка си. И внезапно, сякаш почувствувало изгарящата я скръб, то избухна в несдържани хълцания. Невинното му сърце чувствуваше, че нещо става около него. Твърде често виждаше да го гледат с нажален взор, или с необичайно любопитство, или с непознато до тогава почитание.

Все пак това бе годиницата на латинския император. Анна се опомни, изтри лицето си, повика търговеца, който чакаше в другата стая, при жените.

— Имаш ли от плата, който не гори?

Арменецът разбра шегата и отговори важно:

— Разбира се, честита царице, Ето го.